

Arrest

**nr. 343 581 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 17 februari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtun. U bent geboren in het dorp Sadatmand in de provincie Nangarhar, district Kot.

Omwille van de tewerkstelling van uw paternale ooms, [R.G.] en [M.D.], bij de Afghaanse overheid, werd uw vader vermoord door Daesh. U was toen nog een kind. Gezien jullie problemen met Daesh is uw gezin een tijdje na het overlijden van uw vader verhuisd naar het dorp van uw maternale oom, eveneens in Nangarhar

maar u kent de naam niet van dit dorp. Omdat de taliban na de machtsovername algemene amnestie aankondigde, keerden jullie terug naar Sadatmand. U en uw familie werden daar echter opnieuw lastiggevallen en fysiek mishandeld door de taliban, waardoor u samen met uw paternale ooms vertrokken bent uit Afghanistan.

Uw broer, [R.M.] [...], verliet Afghanistan reeds in 2015 en diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 6 oktober 2015. Op 14 november 2016 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het verzoek van uw broer.

Uw moeder en de rest van uw gezin verblijven momenteel nog steeds in Sadatmand. Zij ontvangen nog steeds bedreigingen van de taliban.

Zelf vertrok u met uw ooms rond september 2023 uit Afghanistan op illegale wijze. U verbleef zo'n zes maanden in Iran. In Turkije verloor u het contact met uw ooms omdat jullie van elkaar gescheiden raakten. U kwam uiteindelijk in België aan op 20 oktober 2024 en diende er een verzoek om internationale bescherming in op 21 oktober 2024.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban die u zouden viseren omwille van de vroegere tewerkstelling van uw paternale ooms bij de voormalige overheid.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van de politiebade van uw oom [R.G.], een kopie van zijn bankkaart, en twee kopieën van certificaten van zijn werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Toen u op 21 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde u immers dat u geboren bent op 31 oktober 2008 (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, d.d. 21/10/2024), hetgeen zou betekenen dat u toen ongeveer 16 jaar zou zijn geweest. Uit de medische test die bij u werd uitgevoerd op 20 november 2024 bleek echter dat u op dat moment ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 23,42 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar (zie Kennisgeving van de beslissing genomen naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij, d.d. 23 december 2024). Hierop gewezen, houdt u vol dat u op 31 oktober 2008 bent geboren (notities persoonlijk onderhoud CGVS [S.M.], d.d. 03/06/2025, p. 3-4; verklaring DVZ [S.M.], d.d. 07/03/2025, vraag 4). De vaststelling dat u volhardt in een identiteit die geenszins strookt met de bevindingen uit bovengenoemde medische test, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, te meer daar u geen enkel document neerlegt om uw identiteit of leeftijd te staven. Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw broer, [R.M.] [...], op 11 april 2016 bij de DVZ verklaarde dat u op dat moment ongeveer 15 jaar was (verklaring DVZ [R.M.], d.d. 11/04/2016, vraag 17), hetgeen te verenigen valt met de resultaten van de medische test en dus uw eigen verklaringen over uw leeftijd des te meer ondermijnt.

Vervolgens moet erop gewezen worden dat uw broer op 6 oktober 2015 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende te België, waarbij het eveneens de tewerkstelling van jullie ooms als grondslag van jullie problemen te Afghanistan aanmerkte. In het kader van zijn verzoek werd er geoordeeld dat hij er niet in geslaagd was voorgaande tewerkstelling aannemelijk te maken (zie beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 14 november 2016 van [R.M.]). Hierop werd hem de vluchtelingenstatus geweigerd. Op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in het district Kot werd hem evenwel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De huidige veiligheidssituatie in Afghanistan wordt onderaan besproken.

Waar u in het kader van uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming zich beroept op dezelfde motieven als uw broer, dient de beoordeling in zijn verzoek meegenomen te worden bij de appreciatie van uw verklaringen. In dit kader stelt het CGVS vast dat uw kennis over de door u voorgehouden tewerkstelling van uw paternale ooms bij de voormalige overheid, net als bij uw broer, uitermate beperkt is, hetgeen het geloof in de tewerkstelling die u hen toeschrijft danig afbreekt. Waar u zich doorheen het persoonlijk onderhoud meermaals uw beperkte kennis tracht te verschonen aan de hand van 'uw jonge leeftijd', moet er hieromtrent naar bovenstaande vaststellingen aangaande uw leeftijd verwezen worden. Bovendien kan, gezien de tewerkstelling van uw ooms volgens u de oorzaak van uw vermeende problemen met de taliban vormt, redelijkerwijze verwacht worden dat zelfs indien u niet op de hoogte zou zijn van de oorzaak van de jarenlange problemen waarmee uw familie kampte, u zich zou informeren. Niet in het minst gelet op het gegeven dat uw broer sedert 2015 in België verblijft en dezelfde redenen voor zijn vertrek opwierp. Echter blijft u voor wat uw kennis ter zake betreft, danig in gebreke:

- Gevraagd om te vertellen over uw oom [R.G.], vertelt u enkel dat hij uw oom langs vaderszijde is en dat hij voor de voormalige overheid werkte. Daarnaast geeft u aan dat u hem vaak zag (CGVS, p. 10), waardoor des te meer een grondige kennis over diens tewerkstelling zou mogen worden verwacht. Niet in het minst daar u zijn tewerkstelling als grondslag van uw vertrek uit Afghanistan benoemt.
- Gevraagd te vertellen over de job van [R.G.], verklaart u geen informatie te hebben hierover en zelfs niet te weten of hij voor het leger werkte of bij een andere dienst (CGVS, p. 10).
- U weet niet in welk jaar [R.G.] is begonnen met zijn werk bij de overheid, noch geeft u hieromtrent enige indicatie (CGVS, p. 10).
- U weet niet wat [R.G.] precies deed, noch op welke plaats hij werkte, noch bij welk deel van de overheid hij werkzaam was (CGVS, p. 10).
- Andermaal de kans gegeven iets meer te vertellen over uw oom [R.G.], slaagt u hier niet in (CGVS, p.10-11).
- Gevraagd wat u weet over uw oom [M.D.], verklaart u opnieuw louter dat hij voor de overheid werkte (CGVS, p. 12).
- U weet niet wanneer [M.D.] begon met zijn werk, noch op welke plaats hij werkte, noch welk werk hij precies deed (CGVS, p. 12-13).

Waar uw gebrekkige kennis het geloof in uw verklaringen danig op de helling zet, dient er eveneens gewezen te worden op enkele opvallende elementen omtrent de door u voorgehouden verhuis naar het dorp van uw maternale oom na de dood van uw vader. Omwille van onderstaande vaststellingen is het niet aannemelijk dat u bent verhuisd naar het dorp van uw maternale oom, hetgeen op zijn beurt afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas:

- Uw kennis over het dorp van uw maternale oom is opvallend beperkt. Zo kent u de naam van het dorp niet, weet u niet – zelfs niet bij benadering – hoe ver het van Sadatmand lag (CGVS, p. 4), en weet u zelfs niet of er behalve uw gezin en uw maternale oom nog familie in dit dorp woonde (CGVS, p. 5). Dergelijk gebrek aan kennis is niet ernstig. Ongeacht uw toenmalige leeftijd zou hierover immers redelijkerwijze enige informatie van u mogen verwacht.
- Bij de DVZ verklaarde u dat u van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan steeds in Sadatmand hebt verbleven (verklaring DVZ, vraag 10). Dit is dus onverenigbaar met uw latere verklaringen over de verhuis naar uw maternale oom. Uw verklaring in dit verband dat ze u bij de DVZ vroegen waar u woonde, maar niet naar waar u verhuisde (CGVS, p. 8), is niet ernstig.
- Het is bevreemdend dat u en uw gezin naar een ander dorp zouden zijn verhuisd na het overlijden van uw vader, terwijl uw paternale ooms klaarblijkelijk gewoon in Sadatmand bleven (CGVS, p. 4-6). Volgens uw verklaringen vormde de tewerkstelling van uw paternale ooms immers de reden voor de dood van uw vader (CGVS, p. 5, 6, 12). In dit dat licht kan er geenszins worden ingezien dat zij als vanouds zouden verblijven in jullie dorp.

Tenslotte moet worden gewezen op uw verklaringen over hoe u het contact zou zijn verloren met uw paternale ooms. U zegt dat jullie elkaar op de grens van Turkije en Iran zijn kwijtgeraakt (CGVS, p. 7), maar gevraagd om dit te verduidelijken, blijft u erg op de oppervlakte en stelt u enkel dat jullie uit elkaar zijn geraakt toen de Turkse of Iraanse politie jullie wilde tegenhouden (CGVS, p. 7-8, 15). U verklaart tevens niet over hun telefoonnummer te beschikken omdat u geen contact hebt gehad met hen en omdat ze geen contact hebben genomen met uw familie (CGVS, p. 8, 14, 15). Het is echter niet plausibel dat noch u, noch uw familie in staat zou zijn om contact op te nemen met uw ooms – of omgekeerd. Uw vage en onlogische verklaringen in dit verband doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw paternale ooms voor de voormalige Afghaanse overheid hebben gewerkt, dat uw vader ten gevolge hiervan gedood werd, noch dat u of uw familie omwille van deze zagezegde tewerkstelling problemen zouden hebben gehad of in de toekomst vervolgd zouden worden. Dit maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden

toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, vermogen niet om bovenstaande vaststellingen om te buigen. De documenten (politiebadge, bankkaart, certificaten) betreffen immers louter kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat het niet ernstig is dat u aan de ene kant een (kopie van een) politiebadge van uw oom Rahman Gul neerlegt, maar u aan de andere kant niet kan zeggen of deze oom bij het leger of een andere dienst van de overheid werkte (CGVS, p. 10). U hebt dus klaarblijkelijk de documenten die u zelf voorlegt niet nagekeken, hetgeen getuigt van een sterke mate van desinteresse en hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform.

Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven is gebleken dat u tot 20/21 jarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan afgeleid worden dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Niet in het minst daar u een opleiding genoot aan de madrasa (CGVS p. 12), waardoor er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de Afghaanse religieuze normen en waarden u niet vreemd zijn. Voorts blijkt u tot heden in contact te staan met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 7), waaruit opgemaakt mag worden dat u bij een terugkeer kan rekenen op bijstand en u zich desgevallend kan informeren aangaande de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving.

Uw leven in België blijkt niet danig te verschillen met uw leven te Afghanistan. Zo blijkt u zich toe te leggen op uw school en spendeert u uw vrije tijd door te sporten (CGVS p. 16). Voorts blijkt u zich te omringen met overwegend Afghaanse vrienden (CGVS p. 6).

Bijgevolg kan er dan ook niet ingezien worden op welke manier een herintegratie in Afghanistan een obstakel zou vormen voor uw terugkeer naar het land. Nergens uit uw dossier kan worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de vigerende Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Het loutere gegeven dat u in België naar school gaat wijst op zichzelf niet in de richting van proces van verwestering. Voorgaande zijn louter te verwachten stappen in het kader van uw verblijf gedurende uw asielprocedure maar zeggen voor het overige niets over een mogelijke internalisering van de westerse normen en waarden in uw hoofde.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie over de Afghaanse context gehanteerd, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken

3. Beoordeling

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel)” en preciseert hij “doordat verwerende partij geheel ten onrechte het asielrelaas ongeloofwaardig acht”.

Verzoeker gaat hierbij in op diverse passages in de bestreden beslissing die handelen over de beoordeling van zijn asielrelaas en levert er kritiek op.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 48/4 Vw., en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)” en preciseert hij “aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent”.

Hij gaat algemeen in op de situatie in Afghanistan en stelt dat hem ten onrechte geen subsidiaire bescherming toegekend werd. In dit kader verwijst hij naar allerlei rapporten en artikelen die handelen over interne conflicten in Afghanistan (de door verweerder aangehaalde “EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”), over de economische situatie aldaar (artikel VRT-nieuws van 18 april 2023), de ernstige humanitaire crisis (reportage van de Volkskrant van 2 juni 2023, artikel VRT-nieuws van 15 augustus 2023, een rapport van Amnesty International van april 2024 met als titel, “The State of the world’s human rights”), de drastische daling van het aantal humanitaire hulporganisaties (2 rapporten van de VN uit 2022 en 2025) en de natuurrampen die dit nog verergeren (diverse artikels uit 2002, 2024, september 2025 en de door verweerder aangehaalde “EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”). Afsluitend wijst verzoeker erop dat gezien de situatie in Afghanistan het voor hem onmogelijk is om voor zijn inkomen te zorgen. Gezien zijn verleden in Afghanistan en als verwesterde terugkeerder zal niemand hem als werknemer willen aannemen, als hij al tewerkstelling kan vinden, zo argumenteert verzoeker. Hij haalt daarbij de “EUAA, Country Guidance Afghanistan 2023” aan alsook opnieuw de “EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat er geen sprake mag zijn van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

De geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur worden verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban hem zouden viseren omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn paternale ooms bij de voormalige overheid.

Verzoekers vader werd door Daesh vermoord omwille van de tewerkstelling van verzoekers paternale ooms, R.G. en M.D., bij de Afghaanse overheid. Verzoeker was toen nog een kind. Gezien de problemen van het gezin met Daesh is verzoekers gezin een tijdje na het overlijden van zijn vader verhuisd naar het dorp van zijn maternale oom. Omdat de taliban na de machtsovername algemene amnestie aankondigden, keerden verzoeker en zijn gezin terug naar Sadatmand. Verzoeker en zijn familie werden daar echter opnieuw lastiggevallen en fysiek mishandeld door de taliban, waardoor verzoeker samen met zijn paternale ooms is vertrokken uit Afghanistan.

Verzoekers broer, R.M. verliet Afghanistan reeds in 2015 en diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 6 oktober 2015. Op 14 november 2016 nam het Commissariaat-generaal (hierna: het CG) een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van voormeld verzoek. Zelf vertrok verzoeker met zijn paternale ooms rond september 2023 uit Afghanistan. Verzoeker verbleef zo'n zes maanden in Iran. In Turkije verloor hij het contact met zijn ooms omdat ze van elkaar gescheiden raakten. Verzoeker kwam uiteindelijk in België aan op 20 oktober 2024. Verzoekers moeder en de rest van het gezin verblijven momenteel nog steeds in Sadatmand. Zij zouden nog steeds bedreigingen ontvangen van de taliban.

Verweerder is van oordeel dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad komt na grondige analyse van de beschikbare landeninformatie, de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, in navolging van het CG, tot dezelfde vaststelling. Verzoeker maakt algemeen genomen een mengeling van aposteriori vergoelijkingen, van opnieuw dezelfde uitleg als bij het CG en een waaier aan hypothetische verklaringen en heeft een andersluidend oordeel over zijn eigen situatie. Hij doet hiermee echter geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven en vaststellingen van het CG, die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 7 maart 2025 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 3 juni 2025, en die gecombineerd volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De Raad bekijkt daarna de inhoudelijke kritiek die verzoeker tegen bepaalde motieven uit.

A. Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn verklaringen over zijn leeftijd.

Bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker te zijn geboren op 31 oktober 2008, wat zou betekenen dat hij toen ongeveer 16 jaar oud zou zijn geweest. Een leeftijdsonderzoek dat bij verzoeker werd uitgevoerd op 20 november 2024 wees uit dat hij op dat ogenblik een leeftijd had van 23,42 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar en dus niet kan worden beschouwd als minderjarige. Hierop gewezen houdt verzoeker vol dat hij op 31 oktober 2008 is geboren. De vaststelling dat hij volhardt in een identiteit die geenszins strookt met de bevindingen uit de medische test, doet in ernstige mate afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid, te meer daar hij geen enkel document neerlegt om zijn identiteit of leeftijd te staven. Bovendien wordt in dit verband opgemerkt dat zijn broer, R.M., op 11 april 2016 bij de DVZ verklaarde dat verzoeker op dat moment ongeveer 15 jaar was, hetgeen te verenigen valt met de resultaten van het leeftijdsonderzoek en dus verzoekers eigen verklaringen over zijn leeftijd des te meer ondermijnt.

B. Verzoekers broer diende reeds op 6 oktober 2015 in België een verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij eveneens de tewerkstelling van de ooms als grondslag van de problemen van het gezin te Afghanistan aanmerkte, maar in het kader van zijn verzoek werd er geoordeeld dat hij er niet in geslaagd was voorgaande tewerkstelling aannemelijk te maken. Hierop werd hem de vluchtelingenstatus geweigerd. Op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in het district Kot werd hem evenwel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Waar verzoeker zich in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde motieven als zijn broer, dient de beoordeling in zijn verzoek meegenomen te worden bij de appreciatie van verzoekers verklaringen. In dit kader wordt vastgesteld dat verzoekers kennis over de door hem voorgehouden tewerkstelling van zijn paternale ooms bij de voormalige overheid, net als bij zijn broer, uitermate beperkt is, wat het geloof in de tewerkstelling die verzoeker hen toeschrijft danig afbreekt. Verzoeker tracht doorheen het persoonlijk onderhoud meermaals zijn beperkte kennis te verschonen aan de hand van 'zijn jonge leeftijd', maar hieromtrent moet worden verwezen naar de bovenstaande vaststellingen over zijn leeftijd. Bovendien kan, gezien de tewerkstelling van zijn ooms volgens verzoeker de oorzaak vormt van zijn vermeende problemen met de taliban, redelijkerwijs worden verwacht dat zelfs indien hij niet op de hoogte zou zijn van de oorzaak van de jarenlange problemen waarmee zijn familie kampte, hij zich zou informeren, zeker nu zijn broer sedert 2015 in België verblijft en dezelfde redenen voor zijn vertrek opwierp.

Verzoeker blijft echter voor wat zijn kennis ter zake betreft, danig in gebreke, wat het geloof in zijn verklaringen danig op de helling zet:

1. Wanneer verzoeker werd gevraagd om te vertellen over zijn oom R.G., vertelt hij enkel dat deze zijn oom langs vaderszijde is en dat hij voor de voormalige overheid werkte. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij hem vaak zag, waardoor des te meer een grondige kennis over diens tewerkstelling zou mogen worden verwacht, zeker nu verzoeker zijn tewerkstelling als grondslag van zijn eigen vertrek uit Afghanistan benoemt.

2. Wanneer verzoeker werd gevraagd om te vertellen over de job van R.G., verklaart hij geen informatie te hebben hierover en zelfs niet te weten of hij voor het leger werkte of bij een andere dienst.

3. Verzoeker weet niet in welk jaar R.G. is begonnen met zijn werk bij de overheid en geeft hieromtrent ook geen enkele indicatie.

4. Verzoeker weet niet wat R.G. precies deed, noch op welke plaats hij werkte, noch bij welke afdeling van de overheid hij werkzaam was.

5. Wanneer verzoeker andermaal de kans werd gegeven iets meer te vertellen over zijn oom R.G., slaagt hij hier niet in.

6. Wanneer verzoeker werd gevraagd wat hij weet over zijn oom M.D., verklaart hij opnieuw louter dat deze voor de overheid werkte.

7. Verzoeker weet niet wanneer M.D. begon met zijn werk, noch op welke plaats hij werkte, noch welk werk hij precies deed.

D. Er zijn enkele opvallende elementen omtrent de door verzoeker voorgehouden verhuis naar het dorp van zijn maternale oom na de dood van zijn vader. Het is, gelet op deze elementen/vaststellingen, niet aannemelijk dat hij is verhuisd naar het dorp van zijn maternale oom, wat op zijn beurt afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas:

1. Verzoekers kennis over het dorp van zijn maternale oom is opvallend beperkt. Zo kent hij de naam van het dorp niet, weet hij niet – ook niet bij benadering – hoe ver het van Sadatmand lag, en weet hij zelfs niet of er behalve zijn gezin en zijn maternale oom nog familie in dit dorp woonde. Dergelijk gebrek aan kennis is niet ernstig. Ongeacht zijn toenmalige leeftijd mag hierover van hem immers redelijkerwijs enige informatie worden verwacht.

2. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Afghanistan steeds in Sadatmand heeft verbleven, wat dus onverenigbaar is met zijn latere verklaringen over de verhuis naar zijn maternale oom. Zijn verklaring in dit verband dat ze hem bij de DVZ vroegen waar hij woonde, maar niet naar waar hij verhuisde, is niet ernstig.

3. Het is bevreemdend dat verzoeker en zijn gezin naar een ander dorp zouden zijn verhuisd na het overlijden van verzoekers vader, terwijl verzoekers paternale ooms klaarblijkelijk gewoon in Sadatmand bleven. Volgens verzoekers verklaringen vormde de tewerkstelling van zijn paternale ooms immers de reden voor de dood van zijn vader. In dit licht kan er geenszins worden ingezien dat zij als vanouds zouden verblijven in het dorp (Sadatmand).

E. Ten slotte wordt gewezen op verzoekers verklaringen over hoe hij het contact zou zijn verloren met zijn paternale ooms. Verzoeker zegt dat ze elkaar op de grens van Turkije en Iran zijn kwijtgeraakt, maar wanneer hem wordt gevraagd om dit te verduidelijken blijft hij erg op de oppervlakte en stelt hij enkel dat ze uit elkaar zijn geraakt toen de Turkse of Iraanse politie hen wilde tegenhouden. Verzoeker verklaart tevens niet over hun telefoonnummer te beschikken omdat hij geen contact heeft gehad met hen en omdat ze geen contact hebben genomen met zijn familie. Het is echter niet plausibel dat noch verzoeker, noch zijn familie in staat zou zijn om contact op te nemen met zijn ooms, of omgekeerd. Verzoekers vage en onlogische verklaringen in dit verband doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

F. Documenten

Het CG somt de door verzoeker neergelegde documenten op, wijst op hun bijzonder relatieve bewijswaarde met verwijzing naar objectieve informatie en stelt dat verzoeker blijkbaar een sterke mate van desinteresse heeft voor deze documenten, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tegen motief A brengt verzoeker het volgende in:

“Verzoeker erkent dat er een verschil is tussen zijn eigen verklaring over zijn leeftijd en de bevindingen van de medische test. Hij benadrukt echter dat hij standvastig blijft in de geboortedatum die hij heeft opgegeven (31 oktober 2008), aangezien dit de enige persoonlijke informatie is die hij heeft ontvangen van zijn familie. In de context van zijn vlucht uit Afghanistan is het begrijpelijk dat er geen officiële documenten beschikbaar zijn

om zijn leeftijd te bewijzen. Hij heeft geen papieren kunnen meenemen, waardoor het onmogelijk is om zijn identiteit of leeftijd te staven. Zelfs indien er documenten waren is, is het registreren van de geboorte in Afghanistan geen gewoonte waardoor de datum ook mogelijks verkeerd werd geregistreerd. Wat betreft de verklaring van zijn broer R.M. in 2016, merkt verzoeker op dat dit slechts een schatting was van zijn leeftijd. De broer verklaarde destijds dat de verzoeker "ongeveer 15 jaar" was. Een dergelijke onnauwkeurige verklaring, die negen jaar geleden is gedaan, mag niet zwaarder wegen dan de verklaring van verzoeker over zijn eigen geboortedatum. In ieder geval kan dit element geen afbreuk doen op de algehele geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Zijn aanpak over de vervolging door de Taliban, de moord op zijn vader en het gevaar dat hij bij terugkeer loopt, staat los van deze technische inconsistenties."

Door het verschil in de door hem aangevoerde leeftijd en deze die werd bepaald via het leeftijdsonderzoek te erkennen, maar standvastig te blijven zweren bij zijn eigen verklaringen over zijn leeftijd en hiervoor simpelweg te verwijzen naar familiale overlevering inzake zijn geboortedatum en naar het ontbreken van identiteitsdocumenten wegens zijn vlucht uit Afghanistan, kan verzoeker bezwaarlijk de resultaten van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek (geboren in 2002), die wijzen op een grote discrepantie met zijn verklaringen (geboren in 2008), onderuit halen. Verzoeker kan niet dienstig deze grote discrepantie gaan minimaliseren tot "technische inconsistenties". De voormelde resultaten sluiten bovendien aan op de verklaringen die zijn eigen broer in 2016 heeft afgelegd over de leeftijd van verzoeker. Hij kan deze verklaringen van zijn eigen broer niet dienstig afserveren als een "onnauwkeurige verklaring, die negen jaar geleden is gedaan". Verzoeker kan ten slotte geen afbreuk doen aan de betrokken passage door bespiegelingen te gaan maken over de relativiteit van een geboortedatum die wordt vermeld op Afghaanse identiteitsstukken, vermits hij in concreto geen enkel dergelijk stuk heeft voorgelegd.

Verzoeker betoogt dat deze leeftijds kwestie geen afbreuk kan doen aan de algehele geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Hij gaat echter voorbij aan het gestelde in artikel 48/6, §1, tweede lid en derde lid van de Vreemdelingenwet. Het is immers aan een verzoeker om internationale bescherming om relevante documenten aan te brengen zoals die met betrekking tot zijn identiteit en leeftijd. Het ontbreken van deze stukken, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die volgens de wetgever kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers aanpak, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. De algemene stereotiepe uitleg dat ze bij zijn vlucht uit Afghanistan verloren zijn gegaan, volstaat te dezen niet.

Motief A blijft derhalve overeind.

Tegen de motieven B en C brengt verzoeker het volgende in: *"Verzoeker erkent dat zijn broer in zijn aanvraag van 2015 de tewerkstelling van de ooms als grondslag voor hun problemen heeft aangevoerd en dat de vluchtelingenstatus hem op die basis werd geweigerd. Desondanks werd zijn broer de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, wat het gevaar in de regio bevestigt. Het is niet redelijk te verwachten dat verzoeker, gezien de omstandigheden, over gedetailleerde kennis over de tewerkstelling van zijn ooms zou beschikken. Verzoeker had bovendien een jonge leeftijd, wat zijn beperkte kennis verklaart. Zelfs wanneer verzoeker thans 23 jaar oud is, was hij vóór de machtsovername nog minderjarig. Verzoeker heeft aangegeven dat hij zijn oom regelmatig zag, maar dit betekent niet automatisch dat hij op de hoogte was van de specifieke details van diens werk. Veel zaken werden niet besproken met minderjarige familieleden. Verzoeker benadrukt dan ook dat zijn beperkte kennis in de eerste plaats te wijten is aan zijn leeftijd en het feit dat details over het werk van de ooms als volwassenenonderzoek werden beschouwd, en hij daarover dus niet in detail werd geïnformeerd. Verzoeker betwist dat zijn kennis over het werk van zijn oom, gebrekkig is. Het feit dat hij niet alle details kent, betekent niet dat zijn verklaringen onjuist zijn."*

De Raad ziet niet in hoe verzoekers argument dat zijn broer, die zich net als verzoeker baseerde op problemen met de taliban door de tewerkstelling van de paternale ooms, niet de vluchtelingenstatus kreeg – dit omdat deze ook al een gebrekkige kennis had hierover – maar wel subsidiaire bescherming kreeg toegekend, afbreuk kan doen aan de vaststelling van het CG dat verzoeker een gebrekkige kennis heeft over de tewerkstelling van zijn ooms, waaraan nochtans zijn jarenlange voorgehouden problemen met de taliban en die van zijn familie verbonden zijn.

Verder blijkt duidelijk dat verzoeker niet verweten wordt niet te kunnen antwoorden op detailvragen over de tewerkstelling van zijn ooms maar wel dat hij niets concreets kan vertellen over hun jobs. Blijkens het gehoorverslag van het CG antwoordt hij talrijke keren "Ik weet het niet" op simpele vragen over de tewerkstelling van zijn paternale ooms. Hij komt in wezen niet verder dan hun naam te geven en te verklaren dat ze voor de overheid werkten. Reeds bij de DVZ verklaarde verzoeker op de vraag, "Wat was hun job": "Weet ik niet" (vraag 5 Vragenlijst van 7 maart 2025).

Verzoeker verschuilt zich hiervoor achter zijn jonge leeftijd en poneert a posteriori dat de tewerkstelling van zijn ooms, ook al zag hij hen regelmatig, "een volwassenenonderzoek" betrof, maar verzoekers aangevoerde jonge leeftijd vindt geen steun in het leeftijdsonderzoek en hij brengt de vaststelling van het CG niet aan het

wankelen dat hij zich later door zijn familie had kunnen laten informeren over de tewerkstelling van zijn ooms.

De Raad wijst ook nog op de volgende vaststelling van het CG die verzoeker totaal ongemoeid laat:

“Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat het niet ernstig is dat u aan de ene kant een (kopie van een) politiebade van uw oom R.G. neerlegt, maar u aan de andere kant niet kan zeggen of deze oom bij het leger of een andere dienst van de overheid werkte (CGVS, p. 10). U hebt dus klaarblijkelijk de documenten die u zelf voorlegt niet nagekeken, hetgeen getuigt van een sterke mate van desinteresse en hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Het is opvallend dat verzoeker een kopie van een politiebade van R.G. neerlegde alsook een kopie van diens werkcertificaten, maar tijdens het gehoor bij het CG niet kan verduidelijken dat hij bij de politie werkte.

De motieven B en C blijven bijgevolg overeind.

Voor wat betreft motief D brengt verzoeker het volgende in: *“Verzoeker is van mening dat de vaststellingen over de verhuis naar het dorp van zijn maternale oom onjuist zijn. Verzoeker heeft verklaard dat zijn familie na het overlijden van zijn vader verhuisde naar het dorp van zijn maternale oom. Het feit dat hij de naam van het dorp niet kent of de afstand tot S. niet exact weet, is geen ongewoon gebrek aan kennis voor iemand die op jonge leeftijd een verhuis heeft meegemaakt. De verklaring bij DVZ, waarin hij zou hebben gezegd altijd in S. te hebben gewoond, is een misverstand. Verzoeker heeft aangegeven dat hem bij DVZ werd gevraagd waar hij woonde voor zijn vertrek, niet of hij ooit was verhuisd. Hij woonde op dat moment in S., wat in de context van de vraag een juist antwoord was. De bewering dat het bevreemdend is dat zijn gezin verhuisde terwijl zijn ooms in S. bleven, is onlogisch. Verzoeker heeft uitgelegd dat de ooms zich in een kwetsbaardere positie bevonden vanwege hun werk. De familie koos ervoor om naar het dorp van de maternale oom te verhuizen, juist om de veiligheid van de kinderen te garanderen, terwijl de ooms moesten blijven werken.”*

Verzoeker doet niet meer dan a posteriori vergoelijkingen en verklaringen naar voren te brengen en opnieuw te verwijzen naar zijn jeugdige leeftijd, maar dit alles kan bezwaarlijk de vastgestelde lacunes en inconsistente verklaringen op de DVZ ondermijnen. Op de *“Verklaring DVZ”* van 7 maart 2025 werd onder de rubriek, *“Exact adres”*, ingevuld, *“S.”* en onder de rubriek *“Verblijf sinds”*, werd ingevuld, *“van geboorte tot +/- 1,5 jaar geleden”*. Verzoeker heeft dus nagelaten zijn verhuis naar een dorp van een maternale oom te vermelden, ook al was dit direct gelieerd aan de angst voor vervolging vanwege de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn paternale ooms in S. Ongeacht zijn toenmalige leeftijd mag er over de verhuis naar het dorp van de maternale oom van hem redelijkerwijs enige informatie worden verwacht, zoals het CG al terecht vaststelde in de bestreden beslissing.

Motief D blijft bijgevolg overeind.

Voor wat betreft motief E brengt verzoeker in: *“Verzoeker verwerpt de conclusie dat zijn verklaringen over het verlies van contact met zijn ooms vaag en onlogisch zijn. Het contact werd verbroken op de grens van Turkije en Iran toen ze werden tegengehouden door de politie. In een chaotische en stressvolle situatie is het niet onlogisch dat familieleden elkaar kwijtraken. Het is evenmin onwaarschijnlijk dat er geen contact meer is geweest na het verlies, gezien de vluchtroutes die de ooms mogelijk hebben genomen en de onzekerheid over elkaars verblijfplaats. Verzoeker heeft geen contact opgenomen met zijn ooms omdat hij hun telefoonnummer niet heeft en omdat zij wellicht ook in de problemen zaten of op een andere locatie vastzaten, waardoor zij ook geen contact konden opnemen.”*

De Raad kan alleen maar vaststellen dat dit betoog neerkomt op een a posteriori geponeerde verklaring van feiten die niet wordt ondersteund door ook maar één concreet element. Integendeel, het steunt veelal op vermoedens (*“mogelijk”*, *“wellicht”*). Het is niet geloofwaardig dat er geen contact meer is tussen verzoeker en zijn ooms, die niet alleen de oorzaak vormen van de problemen van verzoeker en zijn familie met de taliban, maar die ook samen met hem vertrokken zijn uit Afghanistan. Ter terechtzitting verklaart hij nog steeds geen contact te hebben met zijn paternale ooms en van hen geen nieuws te hebben, wat om voormelde redenen niet geloofwaardig is.

Motief E blijft daarom overeind.

Afsluitend brengt verzoeker nog het volgende in: *“Over de bedreigingen en het fysiek lastigvallen van de taliban kan verzoeker geen documenten neerleggen. Het wordt evenwel algemeen aanvaard dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel dient te worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, X). In casu is duidelijk dat er geen reden is om aan de geloofwaardigheid van de afgelegde*

verklaringen van verzoeker te twijfelen. Zijn verklaringen liggen in de lijn van de algemene informatie hoe (de familie van) voormalige politie nog steeds door de taliban worden bedreigd in geval van terugkeer. Zie Focus Afghanistan. Return from abroad, te vinden op (...). In ieder geval is er geen reden om te twijfelen aan de vrees van verzoeker. Aan verzoeker kan de vluchtelingenstatus worden toegekend.”

De Raad gaat na of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. In casu kan de Raad echter niet tot dergelijke conclusie komen gezien de motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in het rechtsplegingsdossier en die verzoeker niet onderuit kan halen door zijn vage, oppervlakkige onaannemelijke aposteriori verklaringen en het blijven vasthouden aan onderuit gehaalde verklaringen en aan de door hem vooropgestelde leeftijd.

Verzoekers verwijzing naar rechtsleer, zijn overtuiging dat er geen reden is om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen die volgens hem in lijn liggen met algemene informatie over de targeting door de taliban van familie van voormalige politie, kan niet tot een ander oordeel leiden.

De Raad concludeert dat verzoekers kritiek op de motieven niet kan leiden tot een ander oordeel dan dat van het CG, namelijk dat omwille van het geheel van de gedane vaststellingen verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn paternale ooms voor de voormalige Afghaanse overheid hebben gewerkt, dat verzoekers vader ten gevolge hiervan gedood werd, noch dat hijzelf of zijn familie omwille van deze tewerkstelling problemen zouden hebben gehad of in de toekomst vervolgd zouden worden, waardoor hem niet de status van vluchteling kan worden toegekend. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een andere conclusie leiden.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In de bestreden beslissing kan gelezen worden:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven is gebleken dat u tot 20/21 jarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan afgeleid worden dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Niet in het minst daar u een opleiding genoot aan de madrassa (CGVS p. 12), waardoor er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de Afghaanse religieuze normen en waarden u niet vreemd zijn. Voorts blijkt u tot heden in contact te staan met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 7), waaruit opgemaakt mag worden dat u bij een terugkeer kan rekenen op bijstand en u zich desgevallend kan informeren aangaande de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving. Uw leven in België blijkt niet danig te verschillen met uw leven te Afghanistan. Zo blijkt u zich toe te leggen op uw school en spendeert u uw vrije tijd door te sporten (CGVS p. 16). Voorts blijkt u zich te omringen met overwegend Afghaanse vrienden (CGVS p. 6).

Bijgevolg kan er dan ook niet ingezien worden op welke manier een herintegratie in Afghanistan een obstakel zou vormen voor uw terugkeer naar het land. Nergens uit uw dossier kan worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de vigerende Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Het loutere gegeven dat u in België naar school gaat wijst op zichzelf niet in de richting van proces van verwestering. Voorgaande zijn louter te verwachten stappen in het kader van uw verblijf gedurende uw asielprocedure maar zeggen voor het overige niets over een mogelijke internalisering van de westerse normen en waarden in uw hoofd.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift niets aan voor wat betreft het aspect verwestering.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij Nederlandse lessen gevolgd heeft en bij een pizzeria gewerkt heeft maar legt hij hiervan geen stukken neer. Hij verklaart verder dat hij cricket speelt, Nederlands studeert en sport bij Basic Fit. Hij benadrukt hier te willen blijven bij zijn broer, verder taallessen te willen volgen en hier te willen blijven werken.

Dat verzoeker zijn best te doet om Nederlands te leren en werkwilbig is, is lovenswaardig. De Raad gaat echter niet na of verzoeker wegens een werk- en integratiebereidheid of wegens de aanwezigheid van zijn broer in België in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen. Wel gaat hij na of verzoeker nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Wat hij ter terechtzitting verklaart, kan er bezwaarlijk op wijzen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker is geen vrouw noch kind en behoort niet tot een religieuze en etnische minderheid noch maakte hij deel uit van een organisatie die zich nu tegen de taliban keert. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van daadwerkelijke oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten in september 2023, toen hij ongeveer 21 jaar oud was op grond van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek. Hieruit

kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam in oktober 2024 in België toe en verblijft hier afgerond 1,5 jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker heeft voorts tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met familie in Afghanistan. Hij verklaarde sinds zijn aankomst drie keer met zijn moeder in Afghanistan te hebben gesproken. De laatste keer dat hij contact had met moeder was twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CG dat plaatsgreep op 3 juni 2025 (gehoorverslag CG, p. 6-7). Hij verklaarde toen ook dat alles “goed” gaat met hen in S. waar ze wonen. Ter terechtzitting verklaart hij dat hij één keer per maand contact heeft met zijn moeder, zus en kleine broer in Afghanistan. Het laatste contact dateert van vorige week maandag. Verzoeker moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de Taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie, die wordt bevestigd in de aanvullende nota:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.”*

In de aanvullende nota kan worden gelezen: *“Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie vanaf 2022, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad voor mannen zich volgens UNDP op 16%. Het aandeel Afghanen met een hoog niveau van voedselonzeekerheid bedroeg 27%. UNOCHA geeft aan dat in 2025 bijna de helft van de Afghanen humanitaire hulp nodig had en de Wereldbank rapporteert dat 48% van de Afghanen onder de armoedegrens leeft.”*

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, wat nog eens wordt bevestigd in de aanvullende nota: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Hoewel de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dus penibel zijn, vallen ze op zich echter nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor,

de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan, met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Verzoeker brengt helemaal geen recente informatie aan in het verzoekschrift die tot een andere beoordeling kan leiden. Het gegeven dat verzoekers broer in 2016 op basis van toenmalige gegevens de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, kan er niet toe leiden dat aan verzoeker thans ook de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Het blijkt niet dat verzoeker in de geschetste context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als jonge man van thans 24 jaar, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij aldaar nog over een familiaal netwerk blijkt te beschikken (cf. supra). Verder blijkt ook niet dat verzoeker een risicoprofiel heeft als ongelovige of wegens verwestering (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. De overwegingen van het CG vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit vereist dat er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de verwerende partij bijgebrachte recente landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich

doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente “Country Focus” van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak (provincie Nangarhar) 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is bijgevolg geen sprake (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. Het niveau van willekeurig geweld is echter niet dermate hoog dat een burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar persoonlijke omstandigheden kunnen maken dat een individuele verzoeker toch een dergelijk risico loopt. Dergelijke persoonlijke omstandigheden worden echter niet ontwikkeld, noch blijken ze uit het rechtsplegingsdossiers of uit verklaringen ter terechtzitting.

In het verzoekschrift wordt geen recente landeninformatie aangebracht die bovenstaande vaststellingen ondermijnen.

Uit de aanvullende nota van het CG waarin de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 wordt aangehaald, blijkt niet dat het district Kot uit de provincie Nangarhar waarvan verzoeker afkomstig is, specifiek geïsoleerd of zwaar getroffen wordt door grensoverschrijdende incidenten met Pakistan, waaronder luchtbombardementen. Voormeld rapport COI-rapport bevat namelijk geen informatie over militaire incidenten of luchtbombardementen die specifiek in dit district hebben plaatsgevonden tijdens de verslagperiode (tot eind november 2025). Het district Kot ligt geografisch gezien dieper in de provincie Nangarhar en grenst dus niet direct aan de zogenaamde Durandlijn, zijnde de grens met Pakistan (zie p.18 van het rapport *SEM Focus Afghanistan: Return from abroad*, 14 februari 2025, dat uitgebreid wordt aangehaald in de laatste EUAA Country Focus van januari 2026). Zoals gezegd benadrukken de Pakistaanse autoriteiten volgens dit rapport alleszins dat zij zich richten op doelen van de TTP en niet de burgerbevolking viseren.

Ter terechtzitting wordt geen recente andersluidende informatie aangebracht voor wat betreft het district waarvan verzoeker afkomstig is.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers louter theoretische bespiegelingen over de subsidiaire bescherming in zijn verzoekschrift alsook zijn overtuiging dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, kunnen bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, deze bepalingen zou geschonden hebben of hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan.

Beide middelen zijn bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA